

Както е извѣстно, сръбско-хърватската група дойде сравнително много по-късно на П-ва отъ тая на българските славяни. Това е важно при оборване претенциите на сърбитѣ въ Македония, които, впрочемъ, иматъ само исторически, но не и етнически характеръ. Самиятъ имъ историкъ Станоевичъ е призналъ не само общността на Македонските славяни съ българските, но още и тая на българските славяни съ руските. Днесъ повечето сж на мнѣние, че отъ всички славянски групи, русите сж най-близо до българите по етнична общностъ. Остава да се рѣши: отъ кои именно руски славяни сж се отдѣлили българските славяни. За такива посочватъ Велико-русите, по която посока ще помогне общността на много номенклатурни имена у тѣхъ и у насъ).

Край въпроса за Берегава, не малко може да се каже, по пжтя на сжщо такива загадки и противорѣчия, и за името Севери¹⁾. Тѣй или иначе, край контroversните

¹⁾ По Тунманъ тия Севери (у нѣкои слависти: Сѣверци, Северяни) сж Савриани, които пѣкъ по Саид-ибн-Батрика, помагали въ 662 г. на Хераклия срѣщу персите. По Дриновъ, отождествяването на Теофановитѣ Σερβηρις и горните Савриани съ Σαβίροι — народъ отъ „уралски“ произходъ, не издържа критика. Въпросътъ трѣба, струва ми се, да се раздвои: 1) константиране, че въ случая за края на VII-я вѣкъ подъ името Севери въ източния Балканъ се разбиратъ Славяни и 2) обяснение на самата дума Севери, която, да приемемъ за минута, не е славянска. За насъ по-важно е първото, и наемкътъ на Дриновъ въ тая смисълъ е приемливъ. Ако византийските хроници се лъжатъ по едно извѣстно име, не биха сторили това, когато е въпросъ за народностъ на цѣла маса отъ население, което тѣ въ дадения случай изрично пишатъ, че е Славянско. Като допълнение на втората точка отъ въпроса, ще приведа слѣдните отъ второстепенна за насъ важностъ бѣлжки. Името Севари или Себири по Реслеръ, е „хунско“ и вѣроятно общо съ Σαβίροι — народъ около Кавказъ и Каспийското море, близкъ по произходъ на самите прабългари. Възможно, Zabergan да е Сабиръ или Себеръ-ханъ. Имали сме царъ съ име Севаръ (въ тюркските езици е значело любимецъ), а у турците се срѣща кръстно име Сабри (ср. с. Сабри-паша-кою, а днесъ Ботйово въ Вид. ок., даже Сенебиръ, с. въ Шум. ок.). Името Севери у нѣкои се прѣплита и съ това на самите Сърби. Въ единъ срѣдновековенъ Германски документъ Сърбитѣ се пишатъ Severi, а Сърбия — Severia, очевидно по звукоподражание. (Ср. Annales Godefzidi Manachi съ germanicarum rerum script. etc. p. 253: est enim Seuerian, terra inter Rutteniam et Ungariam).